

Una experiència inoblidable

Relats seleccionats del XVII Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

letra
nova

bromera

ANA LA GOTETA
NAHIA LASTRA ÁVILA
C.E.I.P. BENADRESSA – 6é

Hi havia una vegada una goteta que estava trista perquè no tenia a ningú amb qui jugar. Vivia en el mar Mediterrani i, dia rere dia, s'engrundsava solitària per les ones. La goteta es deia Ana i era una experta nadadora, a més de molt bona narradora d'històries.

Un bon dia, la goteta Ana va sentir parlar d'una goteta bruixa que et podia concedir un desig si te la trobaves un dia de pluja. I resulta que ella tenia un desig molt gran: viatjar i fer el cicle de l'aigua. I així va decidir fer un llarg viatge, rumb a la casa de la bruixa. Al matí següent, la goteta Ana va emprendre el camí en companyia d'una maleteta que contenia una màquina que convertia qualsevol cosa en cotó de sucre, mascaretes (en l'aigua també hi havia covid-19), una aixeta màgica d'aigua curativa i un raspall per a pentinar-se (perquè era una goteta molt presumida). Havent ficat tot això dins de la maleta, va partir.

La primera setmana del viatge d'Ana, el mar estava calmat, però, la segona, va començar a fer calor, i més calor, i més encara, fins que va fer tantíssima calor que el mar (amb la goteta protagonista) va començar a evaporar-se i passar a estat gasós. Per a continuar amb el cicle de l'aigua, la goteta va pujar als núvols amb altres gotetes i es va posar còmoda, ja que s'hi quedarien fins que els núvols estigueren plens d'aigua.

Els núvols van continuar omplint-se de gotetes fins que no podien més i, arribat en aquest punt, van començar a menejar-se lentament, molt lentament. Després d'unes hores menejant-se, les gotetes van començar a caure a terra, a les muntanyes, als mars, rius i llacs. Quan li va tocar a Ana, va caure damunt d'una altra goteta. Per a ser exactes, va caure damunt de la goteta bruixa que havia estat buscant tant de temps, i li va dir:

–Tu ets la goteta bruixa?

Ella li va respondre:

–Sí, soc jo.

–Doncs podries concedir-me un desig?

–Sí, però hauràs de pensar-lo molt bé, ja que només te'n concediré un.

Després d'una estoneta pensant, li va dir:

–Ja sé què vull, vull viatjar.

–Bon desig. Ara respon una pregunta, com has arribat fins ací?

–Fàcil, viatjant en els núvols...

LA MEUA HISTÒRIA

BALMA MARTÍN BERNABÉ

C.E.I.P. BERNAT ARTOLA – 6é A

Hola, soc Jimmy, un coala que vivia a l'Amazones amb la seua família. T'explicaré una història que ens va passar a mi i a la meua germana.

Tot va començar el mes de juny de 2019. Un matí, em vaig despertar com cada dia, però tot el món estava molt alterat i inquiet. Jo no sabia el que passava, tots anaven corrent d'un lloc a un altre. Em vaig quedar paralitzat per un moment, però de seguida vaig anar a buscar la meua germana, Lily. Em vaig enfilem per l'arbre fins a la seua branca, vaig sospirar alleugerit en veure-la dormir tranquil·lament. Però jo encara no sabia el que passava.

Quan es va despertar, els dos vam baixar de la branca fins a arribar on estava tot el món. Vaig preguntar què passava, però ningú em responia perquè estaven molt ocupats parlant entre ells, i aleshores vaig decidir pujar a la copa de l'arbre. Li vaig dir a la meua germana:

–Queda't ací, miraré per què estan tots així.

Vaig pujar, però no veia res, fins que em vaig girar i el vaig veure...

Era un monstre gegant, roig, que ho arrasava tot. Mai havia vist una cosa tan gran. Cada vegada s'anava fent més i més gran, i pareixia que s'alimentava dels arbres i de tot el que veia. Vaig baixar corrent, vaig cridar a tota la família i els vaig contar tot

el que havia vist. Es van quedar atemorits, però el meu avi va reaccionar i va dir:

–Això no és veritat!

Tot el món el va creure, però jo sabia el que havia vist. Aleshores vaig agafar la meua germana i li vaig dir:

–Aquesta nit ens n'anirem, però és un secret, no li ho digues a ningú.

La meua germana va assentir amb el cap, i eixa nit, quan tots dormien, ens n'anàrem.

Estàvem enmig del bosc més gran del món, a soles sense ningú. Però jo sabia que féiem bé de fugir, perquè, si no, eixe monstre ens acabaria menjant a nosaltres també. Van passar dies fins que vam decidir descansar en un arbre.

Al matí següent, vaig pujar a la copa de l'arbre i vaig mirar per on anava el monstre. «Encara està lluny, podem quedar-nos uns dies més en l'arbre», vaig pensar. Van passar els dies i tots els matins pensava en la meua família perquè no sabia si estaven bé o no, però em consolava saber que estava amb la meua germana i que ella sí que estava bé. Tots els dies anava per menjar, i així també podia veure com anava el bosc. Cada vegada estava més obscur, en silenci i sense ningú. Els pardals se n'anaven volant i ens deixaven arrere.

Una nit, quan Lily dormia, vaig sentir un soroll molt fort, com si els arbres estigueren caient. En efecte, era justament això, però no perquè sí, era el monstre, el mateix que em feia tanta por que no em deixava dormir.

Vaig despertar la meua germana i ens en vam anar corrent. Jo encara no sabia el que passava, mai havia vist res paregut a eixa cosa, ningú m'havia avisat mai que això existia!

La meua germana i jo teníem por, però el meu deure era cuidar-la i que ella no s'adonara que jo també estava atemorit.

Vam caminar molt i vam trobar un riu. Vaig pensar que tal volta al monstre no li agradava l'aigua. Aleshores vam creuar el riu

i em va paréixer una bona idea quedar-nos en un d'eixos arbres. La veritat és que era un lloc molt bonic i encara hi quedaven alguns animals, i això a la meua germana li agradava molt. Veure-la feliç també em feia feliç.

Eixa mateixa nit, abans d'anar-nos-en a dormir, vaig mirar si el monstre estava prop. No ho estava massa. Em va estranyar la rapidesa amb què es desplaçava ara, però no li vaig donar molta importància. Ja de matinada, vaig sentir un soroll que mai havia sentit, vaig obrir els ulls i no m'ho podia creure: estava dins del monstre! Es veia tot roig i quasi no es podia respirar, però vaig buscar la meua germana. Era increïble, Lily no estava. Vaig baixar de l'arbre i vaig cridar a plens pulmons:

–Lily! Lily!

Ningú responia, però jo tenia clar que no me n'aniria d'allí sense la meua germana. Vaig pujar pels pocs arbres que quedaven, però Lily no hi estava. Em vaig desanimar molt i vaig pensar a anar-me'n o fins i tot quedar-me fins que el monstre m'engolira, però no podia, havia estat tota una setmana fugint del monstre, ara no podia rendir-me. Amb les poques forces que em quedaven, vaig cridar una altra volta el nom de la meua germana, però seguia sense respondre ningú. Vaig parar un moment, sentia alguna cosa, era com una sirena, veia unes llums, algú havia vingut a salvar-nos! Sentia veus i m'hi vaig acostar, eren humans amb un vestit molt estrany. Crec que estaven parlant del monstre, però li deien d'una manera molt estranya. Si no ho recorde malament, l'anomenaren «foc», no havia sentit eixa paraula mai. Per a arribar on estaven, calia passar per un lloc on hi havia molt de foc. Jo no sabia si a mi em feia mal o era només a les plantes. Aleshores vaig passar i, en efecte, feia mal, em vaig cremar una orella. Però jo vaig passar igualment, al cap i a la fi, estava lluitant per la meua vida.

Quan la humana i el seu company em van veure, es van quedar bocabadats, jo no sabia per què, però em van agafar i em van portar a un camió. Jo només pensava en la meua germana, la

meua responsabilitat era cuidar-la i no ho havia aconseguit. No sabia dir quant de temps vaig estar en eixe camió. Només recorde que, quan la humana va eixir del foc amb la meua germana en el braç, vaig saltar d'emoció. No m'ho podia creure, la van posar al meu costat, li vaig fer una abraçada i no em vaig separar d'ella en tot el viatge. Ens van portar a un lloc molt estrany, era tot blanc. Va eixir de la porta un home que portava una bata blanca i li va dir una cosa a la humana que no vaig entendre, però el més important era que eixe home ens va curar a mi i a la meua germana.

La humana en realitat es deia Clara, ho sé perquè ens vam quedar un llarg temps en sa casa fins que Lily es va curar del tot. Era molt bona, ens donava menjar i a mi em curava la ferida de l'orella, però va arribar el dia d'anar-nos-en de sa casa. Va ser difícil perquè Lily i jo havíem de tornar a fer la nostra vida, però ara sense la família. Vam haver d'aprendre a fer moltes coses.

Però ara, després d'uns mesos d'eixa història, us puc dir que els dos estem perfectament.

UNA DIFÍCIL DECISIÓ

DANIELA ALEXANDRA CHERESTEZ
C.E.I.P. BISBE CLIMENT – 5é A

En un poble xicotet situat prop del mar, vivia una xiqueta que somiava amb ser una doctora fantàstica que poguera curar totes les persones del món.

Eixe era el seu major desig, i, per a aconseguir-lo, hauria d'estudiar moltíssim.

En l'escola s'esforçava molt, estudiava sense parar, de vegades ni eixia a jugar amb els amics al parc o al carrer. Ja en la universitat, es va convertir en una alumna excel·lent. Estava clar que aconseguiria el seu objectiu prompte o tard.

Anys després, es va convertir en una doctora fantàstica. Era molt coneguda i eren molts els hospitals que volien que hi anara a treballar.

Un dia, estant a casa, va rebre una carta que li va generar molta curiositat.

La carta deia:

Estimada doctora Evelyn,

Em presente, soc Miquel Ferràndiz, director de l'hospital General de Milà, a Itàlia. Estaríem molt interessats que vin-guera a treballar ací amb nosaltres.

Espera la seua resposta.

Evelyn va deixar de llegir la carta i es va posar blanca. Era el seu somni, treballar en aquest hospital és el que sempre havia volgut. Sense temps per a reaccionar, va sonar el telèfon. Li comunicaven que un cotxe l'esperava a la porta per a portar-la a l'aeroport. Va fer les maletes tan ràpid com va poder i va pujar al cotxe.

Hores després, ja estava a Itàlia, en una ciutat fantàstica. Però tot no va ser com ella havia previst. Una vegada en l'hospital, Evelyn va conèixer una altra doctora. Era molt bona, tant o més que ella. Això la va desquadrar. Ella volia ser la millor, estava acostumada a això. Així és que, a poc a poc, es va obsessionar amb ella i va començar a fer-li la vida impossible.

Evelyn no era així, es mirava a l'espill i gairebé ni es reconeixia. No se sentia bé i va decidir demanar ajuda a sa mare. Després de parlar amb ella, va comprendre que el més important no era ser la millor en el seu treball, sinó ajudar els altres.

Evelyn, després d'això, va prendre la decisió de tornar al poble, on va exercir el seu treball com a directora d'un hospital molt més xicotet que el de Milà, però que de segur la feia molt més feliç.

EL CREUER DE LA MEUA FAMÍLIA

ADRIANA ELENA DRAGOI

C.E.I.P. BLASCO IBÁÑEZ – 5é C

En primer lloc, em presentaré, em dic Plastinila, Plasti per als amics. Ja sé que no és un nom molt normal, no sé en què estarien pensant els meus amos.

Sí, soc un gos, un gos xica, i us contaré l'aventura que he viscut.

Un dia d'aquest estiu passat, sentia unes converses una mica estranyes. Els meus amos somreien molt, veia sobre la taula papers amb vaixells, ciutats, edificis trencats, pedres, platges molt boniques..., i vaig endevinar que alguna cosa no anava bé.

Vaig començar a preocupar-me. Estava convençuda, després de tantes pistes, que se n'anaven de vacances i pensava que m'anaven a abandonar en una cuneta de la carretera com tantes vegades havia vist en la televisió, o pitjor!... Déu dels gossos!!! Em deixaven a casa de l'àvia. I és que l'àvia ronca molt i porta bastó, i em fa molta por aquell pal estrany.

Anaven passant els dies i van anar apareixent maletes, bosses, vestits de bany i roba nova per tota la casa.

Definitivament, ens n'anàvem de vacances. Perquè jo també soc de la família, jo també volia veure aquells llocs meravellosos, banyar-me en aquelles aigües cristal·lines. «Plasti, millor no et faces il·lusions», vaig pensar.

Un dia abans que se n'anaren de viatge, Erick, Paula i Carles em van mirar amb una cara que no em va agradar gens. Vaig saber

que havia arribat el moment i vaig córrer a amargar-me tan ràpid com vaig poder, però va ser impossible, em van arrossegar fins al cotxe mentre gemegava amb la idea de fer-los llàstima, per cert, sense cap resultat.

–Cotxe?... A casa de l'àvia no es va amb cotxe. Iupiiiiiii!!! No vaig a casa de l'àvia, però, si no vaig allí, a on em porten??? Seré un altre gos abandonat en un xicotet bosc de la serra d'Espadà?

El viatge va durar una mitja hora humana, per a mi que soc un gos va durar unes dues hores i deu minuts.

Jo, allí, dins de la caixa, feta una bola... Quantes vegades els he lladrat que aquella caixa era menudaaaaaa, mil vegades?

Una miqueta de per favor! Que soc una gosseta, no un ratolí.

El cotxe va parar, Carles em va traure de la minicaixa, vaig traure el cap per la finestra i vaig veure molts arbres. Al fons del camí, hi havia una casa gegant, entràrem per una porta enorme de ferro i Paula va abaixar la finestreta, quina olor tan bona!

Erick va obrir la porta del cotxe i jo vaig baixar com una boja, necessitava un arbre desesperadament, JA, però primer em vaig quedar quieta mirant tot aquell camp verd que em deia: «Corre, corre!». No ho vaig fer per por que els amos s'enfadaren amb mi.

Al moment, van vindre dues dones altes amb cara de bona gent i quinze gossos darrere, tots movent la cua. Es van acostar molt a poc a poc i van començar a olorar-me.

Un d'ells va córrer en direcció al grandíssim camp verd i no vaig poder resistir-me, vaig eixir darrere d'ell junt amb els meus nous companys.

Vaig mirar arrere i vaig veure com els meus amos em deien adeu des de lluny. «En deu dies tornem per tu», va cridar Carles.

–Bub-bub, bub-bub... –i vaig córrer.

Han passat sis mesos humans, quaranta-dos mesos per a mi, i estic desitjant que la meua família se'n vaja de creuer. Compte els dies per a veure de nou els meus amics.

I bub-bub, aquest conte s'ha acabat!

LA MÀQUINA DEL TEMPS

CRISTIAN ESPINO SÁNCHEZ

C.E.I.P. BLASCO IBÁÑEZ – 6é B

Hi havia una vegada, l'any 2021, un xiquet que s'anomenava Alan. Tenia dotze anys i li agradava molt llegir i ajudar son pare. Abans, quan sa mare vivia i ell tenia sis anys, li llegia totes les nits un conte, però, des que la mare va faltar, ell mateix llig llibres cada nit abans d'anar-se'n al llit, i es queda profundament dormit.

El pare és inventor, per això a Alan li agraden tant els llibres del món de les màquines i dels invents. De major volia ser inventor, com el pare, que portava mesos treballant en una màquina del temps, però, per desgràcia, sempre hi havia alguna cosa que hi fallava, i això que Alan l'ajudava amb el seu invent. Una nit, després d'un dia de molt de treball en l'escola, es va gitar sense haver llegit el conte, ja que estava rebenat. A mitjanit, sentí que cridaven el seu nom una vegada i una altra:

–Alan, Alan!

Va obrir els ulls molt lentament i va veure el pare en la porta de la seua habitació cridant-lo. Ell va preguntar per què el cridava a les dotze de la nit. Son pare li va dir que per fi havia aconseguit que funcionara la màquina del temps. Alan no s'ho creia i va anar al taller que tenia el pare en el garatge de casa. Va entrar i va veure una tela gran de color blanc. Son pare, amb molt d'orgull, la va alçar i hi havia una màquina del temps preciosa, amb una càp-

sula metàl·lica, molts botons de colors i un rellotge gegant. Li va preguntar si volia provar-la.

Alan va accedir immediatament i van entrar en la màquina del temps. Alan va escollir el seu destí i, com que en l'escola estaven treballant el tema d'Egipte, va decidir anar allí. La màquina va fer uns sorolls molt estranys i, en un minut, hi van arribar. Van obrir la porta i van veure un desert infinit, algun cactus i alguna piràmide i l'Esfinx. Van explorar un poquet per dins de les piràmides, i van veure trampes i fletxes. També van veure les tombes dels antics faraons. Van veure com els esclaus construïen piràmides mentre cantaven les cançons dels esclaus. També van muntar en els camells domèstics. Per últim, van anar en barca pel riu Nil. Tornaren a la màquina del temps i van escollir un nou destí. Aquesta vegada va triar el pare, la prehistòria. Van obrir la porta i van veure un muntó de troglodites que feien de tot: pescar peixos, caçar, fer vestits, adobar la pell, fer instruments... Van entrar en una cova i van veure com un cavernícola va descobrir el foc fent xocar dos troncs i unes pintures rupestres representant búfals, mamuts, dents de sabre...

Després, van tornar a la màquina, i com que volien veure si podien impedir la pandèmia mundial, van anar al 2020, a la Xina. Allí van decidir que, com que no se sap d'on prové el coronavirus, anirien a tots els restaurants i supermercats, agafarien totes les rates penades i es desferien de totes elles. I, per si de cas, van anar al laboratori on estaven experimentant amb virus, van agafar totes les mostres i es van desfer d'elles.

I així van impedir la Covid-19 i la mort i patiment de milions de persones. Van tornar a la màquina del temps i van anar al futur, ja que els dos tenien ganes de veure'l. Hi havia uns gratacels gegants, un muntó de cotxes, patinets i trens voladors, una ciutat plena de llum i vidre. Van anar a veure una exposició de robots i els nous transports. Van fer un tomb per tota la ciutat en un autobús que anava penjat d'una barra metàl·lica i que semblava

una nau espacial. El guia era un robot amb un vestit platejat i unes sabates grans, blanques i amb molta sola. Els cartells publicitaris eren hologrames que flotaven.

Van tornar a la màquina del temps i el pare li va dir a Alan que només es podia fer un últim viatge abans de tornar al present, que ja quedava poc combustible i, si feien més viatges, es podien quedar atrapats en l'espaitemps. Alan no s'ho va pensar dues vegades, volia anar al 2015 per a evitar l'accident de trànsit de sa mare, ja que la trobava molt a faltar i ho havia passat malament des que ella va perdre la vida. Van anar al 2015 i es van trobar en una carretera molt llarga on van veure un punt roig perquè el cotxe de la mare d'Alan era roig. Aleshores, de lluny, van veure el cotxe negre que va acabar amb la seua vida i que anava en direcció contrària cap a la mare d'Alan. Amb la màquina del temps, Alan i son pare es van acostar al cotxe de la mare i la van fer parar perquè es muntara a la màquina del temps. A continuació, el cotxe negre va xocar amb el cotxe de la mare. La mare estava molt confosa i no entenia res del que estava passant. Es va complir el que tant desitjava Alan, retrobar-se amb sa mare i recuperar-la. Alan i el pare li van explicar el que havia succeït. La mare no donava crèdit a allò que li estaven contant. Alan i el pare li van fer un petó i una abraçada ben forta, de tant que l'estimaven.

Se'n van tornar a casa amb la màquina del temps i, com que Alan estava esgotat de tants viatges, se'n va anar al llit perquè encara podia dormir unes quantes hores abans d'anar a l'escola. La mare va anar corrents per un llibre per a llegir-li'l com quan era menut. Alan estava molt content que, després de sis anys, la mare li tornara a contar un conte, i de seguida es va adormir. Al matí, el despertador va fer que Alan s'alçara del llit de colp, va anar corrent al llit dels pares, però només hi va veure el pare.

Alan li va preguntar on estava la mare. El pare li va dir que per desgràcia estava en el cel. Alan va preguntar per la màquina del temps i el pare li va dir que encara faltava temps per a acabar-la,

però que algun dia l'acabaria. Alan es va adonar que tot havia sigut un somni, un somni que va ser tan real que encara podia sentir la mare fent-li una abraçada i un petó ben fort. Alan se sentia molt decebut i trist perquè tot el que havia viscut no havia sigut real. Però estava satisfet, ja que, encara que tan sols havia sigut un somni, per a ell era com si haguera passat realment. Ara ell sabia el que era estar en el futur, i havia conegut la vida a Egipte i en la prehistòria, i també havia sentit que havia salvat milions de vides. I, sobretot, havia tingut la sensació de retrobar-se amb la mare. I també es va adonar que el pare mai acabaria la màquina del temps. Però, si l'acabara, Alan ja sabia on aniria...